

REPUBLIKA HRVATSKA  
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE  
Z A G R E B  
Frankopanska 16

R J E Š E N J E

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda, u postupku ocjene zakonitosti općeg akta, u povodu prigovora mr.sc. P. M. R. iz Z., T. 105, na rješenje o pristojbi, na sjednici dana 28. siječnja 2014.

r i j e š i o j e

Prigovor se odbija.

Obrazloženje

Rješenjem ovoga Suda broj: Usoz-23/12 od 25. listopada 2013. odbačen je zahtjev za ocjenu zakonitosti Ispravka Odluke o nužnim uvjetima za ocjenu nastavne i stručne djelatnosti u postupku izbora u umjetničko-nastavna zvanja i nastavna zvanja u području umjetnosti (Narodne novine, broj 127/06.) te je podnositelju određeno plaćanje sudske pristojbe na navedeno rješenje u iznosu 500,00 kn.

Protiv rješenja o pristojbi podnositelj zahtjeva je pravodobno podnio prigovor. Navodi kako je osporavani ispravak sastavni dio općeg akta čiju je zakonitost Visoki upravni sud Republike Hrvatske meritorno ocijenio presudom Usoz-19/2012. Smatra kako je Sud rješenje broj Usoz-23/2012 mogao utemeljiti na odredbi članka 85. stavka 1. točki 1. Zakona o upravnim sporovima, samo uz utvrđenje da akt koji se zahtjevom osporava nije opći akt, a očito je kako je u presudi Usoz-19/2012 zapravo ocijenio i akt objavljen u Narodnim novinama broj 127/06. Budući da je izrijekom presude broj: Usoz-19/2012 ukinuta točka XIV. Odluke kakva je ispravljena Ispravkom objavljenim u Narodnim novinama broj: 127/06., ukazuje da je o zahtjevu iz predmeta Usoz-23/2012 u cijelosti odlučeno pa je nejasno koji je to zahtjev odbačen rješenjem Suda broj Usoz-23/2012. To tim više što je u obrazloženju presude broj: Usoz-19/2012 Sud potvrdio navode iz prijedloga kako Ispravak nije stvarni ispravak. Navodi kako postupnička pretpostavka za ocjenu zakonitosti nije i ne može biti činjenica što ispravak općeg akta nije normativni akt koji ima samostalnu pravnu egzistenciju, nego jest i mora biti činjenica što je ispravak općeg akta sastavni dio normativnog akta koji ima samostalnu činjeničnu egzistenciju. Smatra kako je Sud dao nedostatno obrazloženje u rješenju broj: Usoz-23/2012 navodeći kao razlog odbačaja da ispravak nema samostalnu pravnu egzistenciju. Nadalje smatra kako su donošenjem presude broj: Usoz-19/2012 prestale pretpostavke za odlučivanje u predmetu broj: Usoz-23/2012, jer je sadržaj Ispravka osporenog u predmetu broj Usoz-23/2012 ukinut izrijekom presude broj: Usoz-19/2012. Slijedom toga smatra da je trebalo obustaviti postupak. U vrijeme podnošenja prijedloga U-II-3184/2006 (Usoz-19/2012) ni faktički ni pravno nije mogao znati za ispravak koji je nastao mjesec dana kasnije. Ističe kako je Ustavni sud Republike Hrvatske ta dva predmeta (U-II-3184/2006 i U-II-3869/2006) bio povezo radi zajedničkog odlučivanja pa je o tim prijedlozima trebalo odlučiti istom odlukom kako je Visoki upravni sud i učinio presudom broj: Usoz-19/2012. Ukazuje da nije podnio zahtjev za ocjenu zakonitosti, nego prijedlog za ocjenu ustavnosti i zakonitosti. Mišljenja je kako Ustavni sud nije prestao biti nadležan u ovoj pravnoj stvari, niti se takvim oglosio u rješenju broj U-II-5157/2005 od 5. ožujka 2012., već je spis jednostavno ustupio Visokom upravnom sudu koji ima slobodu odrediti način postupanja s tim predmetima. Zbog navedenog smatra kako Visoki upravni sud u ustupljenim predmetima ne djeluje povodom prijedloga, nego povodom ustupa. Ukazuje kako zakonodavac prijelaznim odredbama bilo kojeg zakona nije normirao sudbinu predmeta ocjene ustavnosti zakonitosti općih akata podnesenih prije stupanja na snagu Zakona o upravnim sporovima, a Ustavni sud je rješenjem od 5. ožujka 2012. na svoju ruku ustupio prijedloge broj U-II-3184/2006 i U-II-3869/2006 Visokom upravnom sudu, iako je za njih i dalje bio nadležan, jer se njegova nadležnost do danas nije mijenjala. Isto tako ne postoji zakonska odredba po kojoj se *ex lege* smatra da je prijedlog za ocjenu ustavnosti i zakonitosti preimenovan u zahtjev za ocjenu zakonitosti. Zbog svega smatra kako je postupak

trebalo dovršiti sukladno odredbama i pravilima koji su bili na snazi u trenutku podnošenja prijedloga, uključujući i besplatnost postupka. Ističe da je Visoki upravni sud već utvrdio kako neke odredbe nisu primjenjive na predmete koje je otvorio kao ocjenu zakonitosti zbog ustupa prijedloga s Ustavnog suda. Smatra kako nema opravdanja da se postupci započeti pred Ustavnim sudom ne dovrše prema pravilima s kojima su predlagatelji bili upoznati u času podnošenja prijedloga, a to nije sukladno ni načelu jednakosti pred zakonom, budući da za sve druge prijedloge koji su ostali na Ustavnom sudu ne vrijede ista pravila kao pred Visokim upravnim sudom. Ističe da ne postoji posve jasna definicija ni podjela nadležnosti između Visokog upravnog suda i Ustavnog suda. Smatra kako mu je u upravnom sporu prekršeno pravo iz članka 5. i 6. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima, jer mu nije dostavljeno očitovanje Rektorskog zbora niti je bio obaviješten o održavanju javne sjednice na kojoj se odlučivalo o zahtjevu niti je na nju bio pozvan. Članak 5. stavak 1. Zakona o sudskim pristojbama odnosi se na tužbe u upravnom sporu što nije istovjetan institut s prijedlogom za ocjenu ustavnosti i zakonitosti ni zahtjevom. Poziva se na odredbe Tarife sudskih pristojbi te navodi kako u rješenju o sudskoj pristojbi nije naveden tarifni broj po kojem je Sud utvrdio iznos pristojbe na tužbu. Dalje prigovara kako je pobijano rješenje donio viši sudski savjetnik premda Zakonom o upravnim sporovima nije predviđeno da rješenja u upravnim sporovima donose sudski savjetnici nego suci. Predlaže Sudu da pobijano rješenje ukine ili stavi izvan snage.

Prigovor nije osnovan.

Rješenjem Ustavnog suda Republike Hrvatske (dalje: Ustavni sud) broj: U-II-3869/2006 od 5. ožujka 2012. Ustavni sud je na rješavanje Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske (dalje: Visoki upravni sud) ustupio predmet podnositelja te je navedeno rješenje dostavljeno i podnositelju.

Na temelju odredbe članka 5. stavka 1. Zakona o sudskim pristojbama (Narodne novine, broj 74/95., 57/96., 137/02., 26/03. – pročišćeni tekst, 125/11., 112/12. i 157/13., dalje: Zakon) pristojbe u upravnom sporu plaćaju se samo ako sud odbije ili odbaci tužbu.

Na temelju Tar. br. 29. a) stavka 4. Tarife sudskih pristojbi koja je sastavni dio naprijed citiranog Zakona, za prijedlog o ocjeni zakonitosti općih akata plaća se pristojba od 2.000,00 kuna, a na temelju Tar. br. 30. a) stavak 4. u svezi sa stavkom 2. istoga članka Tarife, za prvostupanjsku odluku Visokog upravnog suda, ako vrijednost spora nije procjenjiva, plaća se pristojba od 500,00 kuna.

S obzirom da je ovaj postupak započeo podnošenjem prijedloga Ustavnom sudu 1. prosinca 2006. kada za ocjenu zakonitosti općeg akta nije bio nadležan Visoki upravni sud, Sud nije podnositelju odredio plaćanje pristojbe za podneseni prijedlog (koji je Zakonom o upravnim sporovima, Narodne novine, broj 20/10. i 143/12. – dalje: ZUS, normiran kao zahtjev). Međutim, u trenutku donošenja rješenja, a s obzirom na promijenjenu nadležnost za odlučivanje o zakonitosti općih akata, o čemu je podnositelj bio obaviješten naprijed navedenim rješenjem Ustavnog suda, odbacivanjem zahtjeva nastala je pristojbena obveza za prvostupanjsku odluku Visokog upravnog suda kako je propisano naprijed navedenim odredbama Zakona o sudskim pristojbama i Tarife sudskih pristojbi.

U odnosu na navode iz prigovora Sud ističe kako je prijedlog za ocjenu suglasnosti s Ustavom i zakonom Ispravka Odluke o nužnim uvjetima za ocjenu nastavne i stručne djelatnosti u postupku izbora u umjetničko-nastavna zvanja i nastavna zvanja u području umjetnosti (Narodne novine, broj 127/06.) ustupljen ovom Sudu naprijed navedenim rješenjem Ustavnog suda kao samostalan predmet te ga je kao takvog trebalo riješiti, a s obzirom na prirodu ispravka općeg akta, o njegovoj zakonitosti meritorno je odlučeno presudom broj: Usoz-19/2012 od 25. listopada 2013.

S tim u svezi Sud ističe kako su na temelju odredbe članka 31. stavka 1. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske (49/02. – pročišćeni tekst), odluke i rješenja Ustavnog suda obvezatni i dužna ih je poštovati svaka i fizička i pravna osoba. Sukladno odredbi stavka 2. istoga članka Ustavnog zakona sva tijela državne vlasti i lokalne i područne (regionalne) samouprave dužne su u okviru svoga ustavnog i zakonskog djelokruga provoditi odluke i rješenja Ustavnog suda.

Članak 5. stavak 1. Zakona o sudskim pristojbama sadrži opće pravilo o plaćanju pristojbi u upravnom sporu, a predmet upravnog spora je na temelju članka 3. stavka 2. ZUS-a, i ocjena zakonitosti općeg akta jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave, pravne osobe koja ima javnu ovlast i pravne osobe koja obavlja javnu službu. Slijedom toga ovo se pravilo primjenjuje i na plaćanje pristojbi u upravnom sporu o ocjeni zakonitosti općeg akta, a kako je u konkretnom slučaju zahtjev odbaćen na temelju odredbe članka 85. stavka 1. točke 1. ZUS-a, to je za podnositelja na temelju odredbe članka 5. stavka 1. Zakona, nastala pristojbena obveza za rješenje kojim se zahtjev odbacuje. Ovo neovisno o tome što se prema ocjeni Suda kako je obrazloženo u rješenju broj: Usoz-23/2012 od 25. listopada 2013., u konkretnom slučaju ne radi o općem aktu, međutim radilo se o sporu u kojem je podnositelj osporavao Ispravak kao samostalni akt.

Rješenje o pristojbi doneseno je na sjednici vijeća 25. listopada 2013. i vijeće je odlučilo o obvezi plaćanja sudske pristojbe i njenoj visini te je naredba o naplati pristojbe unesena na izvornik rješenja broj: Usoz-23/2012-4 od 25. listopada 2013. i vlastoručno potpisana od strane predsjednice vijeća. Otpравak

rješenja o sudskoj pristojbi izradio je i potpisao viši sudski savjetnik kao ovlašteni službenik, a ovlasti sudskih savjetnika propisane su člankom 110. Zakona o sudovima (Narodne novine, broj 28/13.).

Iako je predmet ovog postupka samo rješavanje prigovora protiv rješenja o pristojbi, a ne i ispitivanje zakonitosti rješenja kojim je zahtjev odbačen, Sud napominje da je dnevni red sjednice od 25. listopada 2013. bio objavljen na oglasnoj ploči i internetskim stranicama Suda 16. listopada 2013. te je prilikom donošenja rješenja kojim se zahtjev odbacuje u cijelosti poštovan ZUS-om propisan postupak ocjene zakonitosti općih akata u kojem Sud na odgovarajući način primjenjuje i ostale odredbe ZUS-a.

Slijedom izloženog Sud je na temelju odredbe članka 39. a) stavka 2. Zakona o sudskim pristojbama riješio kao u izreci.

U Zagrebu 28. siječnja 2014.